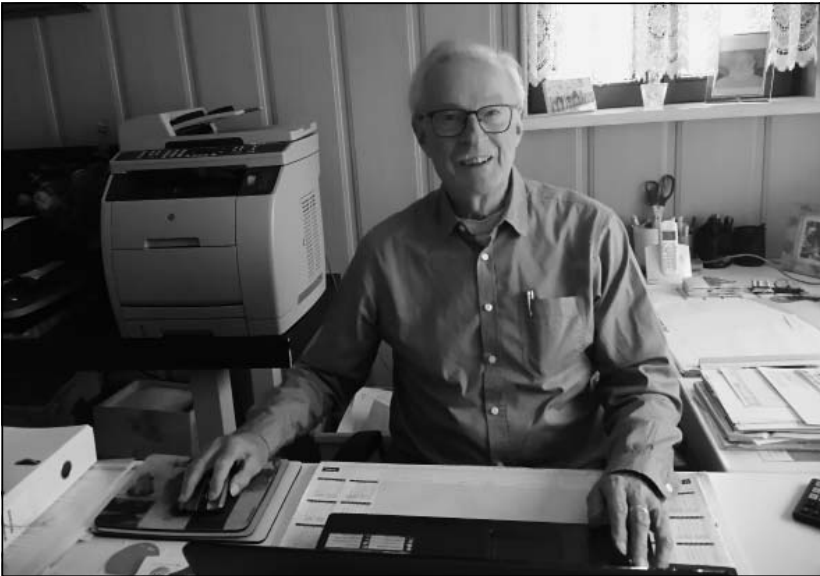

In gesprek met een echte Reuselnaar

Al tijdens mijn lagerschooltijd ging ik met mijn buurjongens Jos van Sjeffe (van Loon) en Gust Pap (Lavrijzen) met de vrachtwagen mee om bouwmaterialen te lossen en te laden. Dat was telkens een avontuur en zo ontdekten we veel van de omgeving. Van jongs af aan heb ik thuis in de zaak meegeholpen en groeide daarin op. Maar toch bleef er voldoende ruimte voor spel en kattenkwaad.

Nog even wat bijwerken op mijn kantoor in Mol, op 18 oktober 2021.

Aan het woord is de 80-jarige Jan Maas, de oudste van de negen kinderen uit het gezin, van de Reuselse handelaar in bouwmaterialen Gérard Maas en zijn vrouw Bertha Vrijzen, dochter van *Herremennekes Thijs*. Het gesprek met Jan vond plaats in het huis van zijn broer Gerard, die zo nodig aanvullingen en verduidelijkingen gaf.

Opa en oma Maas

Opa Jan Maas had samen met oma Janske van Esch een flinke boerderij in de Molenstraat in Tilburg met een bovengemiddeld aantal koeien. Opvallend was dat er in die woning nog drie bedstedes zaten. Onze pa, geboren in 1912, was hun jongste zoon. Opa Jan had een gemoedelijk karakter, was ruimdenkend maar kwam wel voor zijn mening uit. Oma was meer op de achtergrond aanwezig. We waren altijd welkom als we op bezoek kwamen in Tilburg, wat destijds een hele reis was vanuit Reusel. Voordat we terug naar huis reden, gingen we altijd samen aan tafel. Het viel op, dat er geen borden waren, maar nette houten plankjes waarop de boterhammen, die opa voor ons opsmeerde, gepresenteerd werden. "Dan blijven de messen goed scherp", zei hij altijd. Het was lekker zelfgebakken brood uit de oven in de keuken. De ham, waar stukjes afgesneden werden, hing boven de schouw. Behalve de opbrengst van de melk van de koeien, die huis aan huis werd verkocht, had opa

Tijdens het oorlogsjaar 1941 kon ik al alleen staan.

ook inkomsten uit handel in zand en grind. Bovendien was hij vrachtrijder. Eerst met paard en wagen en later met een eigen vrachtauto. Ik zat altijd met open mond naar de sterke verhalen te luisteren die opa en de ooms hierover vertelden. Opa kocht in 1935 in Reusel van Toontje Wilborts een zaak in bouwmaterialen en zo is onze pa destijds in Reusel terechtgekomen. Wat ik later nog heel dikwijls te horen kreeg was, dat opa het destijds vooral belangrijk vond, dat er op die zaak een Eternit-erkenning zat, want via zijn relaties in de bouw had hij wel begrepen, dat de vezelcementproducten van marktleider Eternit een belangrijk handelsmateriaal was. Opa's devies was: "Ga als het kan met sterke partijen in zee."

Moeilijke jaren

Onze pa begon met veel energie aan zijn zaak in Reusel. De start was moeilijk, er werd in de voor-

Koperen bruiloft van opa en oma Maas in 1920. V.l.n.r. ome Jacques, ome Kees, opa Jan en tante Lies, oma Janske en tante An, ome Jos en onze pa.

oorlogse jaren niet zo veel gebouwd. Hij was een vreemde in Reusel en moest zich op eigen kracht waarmaken. Hij heeft vijf jaar in het huis aan de Prins Hendriklaan 94, nu Mierdseweg, gewoond met een huishoudster, tot hij op 17 januari 1940 trouwde met ons moeke, Bertha van *Herremen-neskes Thijs*.

Opa Thijs Vrijzen en oma Trui *van de Grote* (Lavrijzen), hadden een boerderij op de Hoeven. Veel tijd voor het boeren had opa niet, want hij had veel bijbaantjes. Zo was hij zaakvoerder van het pakhuis van de N.C.B en jarenlang raadslid en/of wethouder. Hij vervulde ook nog een aantal andere bestuursfuncties bij de boerenbond en de landbouwschool in Eersel. Dat kon omdat zijn zoon, ome Jan en zijn broers het meeste werk op de boerderij deden.

Oma Trui overleed op Tweede Kerstdag 1941. Die heb ik maar amper gekend. Regelmatig gingen we naar de Hoeven, naar opa, tante Net en de ooms. Als die zaten te melken en ik kwam in de stal dan riepen ze: "Jantje, doe je mond eens open!" Als ik dat deed spoten ze er vanuit de koeien uier een straal melk in. Ook ome Frans van Hoof kwam daar altijd met zijn motor. Ik herinner me nog, dat hij heel mooi kon tekenen, vooral dieren. Die tekeningen kreeg ik dan altijd mee naar huis om te kleuren. Ons moeke ging regelmatig tante Net helpen, die het huishouden bij opa met zijn thuiswonende zonen Piet, Wout en Harrie bestierde. Ome Jan Vrijzen woonde toen al met tante Trien in een noodwoning aan het

Buspad. Met Wim, een zoon van ome Jan kon ik goed opschieten en ging bij hem vaak spelen en ravotten.

Toen tante Net en ome Frans in 1946 trouwden, kwamen opa, ome Piet, ome Wout en ome Harrie bij ons in de Mierdseweg wonen. In ons gezin

Trouwdag van mijn ouders op 17 januari 1940.

Samen met mijn zusje Truus omstreeks 1946. Hier heeft ze nog 10 vingers. Kort daarna inspecteerde ze de draaiende wasmachine en dat kostte haar een vinger.

van vijf kwamen er toen ineens vier bij. Gelukkig was er ruimte genoeg en kon iedereen er slapen. Ik moest bij opa in bed slapen. Voor mijn ooms had onze pa boven slaapkamers gemaakt.

Opa Thijs had een sterk karakter, hij bemoeide zich graag met veel dingen, zelfs met onze opvoeding. Maar hij was joviaal en ik heb goede herinneringen aan de tijd dat opa en zijn zoons bij ons woonden. Ik herinner me nog goed, dat ik bij alle ooms op het trouwfeest ben geweest. Ome Harrie is als dienstplichtig militair naar Nederlands Indië uitgezonden. Toen hij behouden

terugkeerde, werd hij bij ons thuis ontvangen met een welkomstboog.

In januari 1940 zijn ons moeke en onze pa getrouwd en gingen vol goede moed aan de gang met hun bouwmaterialenbedrijf. Ik hoor hun verhalen nog over de dikke sneeuwlaag die er op hun trouwdag lag.

Vier maanden later brak de oorlog uit en kwamen de moeilijke jaren. Alle bouwmaterialen waren schaars of helemaal niet beschikbaar. Dat Reusel aan de grens met België ligt had ook toen al zijn voordelen. Daar kon onze pa nog wel eens tegels of *Belze steentjes* kopen. Er zat wel een heel vergunningenstelsel aan vast waar onze pa heel creatief mee omging. Autobanden waren hier amper te krijgen, dus reed hij met versleten banden naar België en kwam met nieuwe banden terug. Een door de Duitsers gevorderde auto werd in Tilburg op een boerderij onder het stro verborgen en kwam pas na de oorlog voor de dag. Toen de geallieerden in juni 1944 in Normandië landden, demonteerde onze pa een vrachtauto om te voorkomen dat de Duitsers die zouden vorderen. Na de oorlog kregen wij twee Ford-dump vrachtauto's van het bevrijdingsleger, compleet met geschutskoepelopening op de cabine en een Bedford.

Bij ons thuis op de zolder lag een grote hoeveelheid graan van overbuurman, bakker Gerrit Schellens. Daarmee was Gerrit in staat meer brood te bakken en te verkopen waar in die tijd grote behoefte aan was omdat het op de bon was.

Samen met mijn zusje Truus tijdens onze lagere schooltijd, omstreeks 1948.

Bevrijding

In september 1944 werd Reusel door de Engelsen bevrijd. Reusel betaalde een zware tol. Het hele dorpscentrum, ook de omgeving van de Mierdseweg, werd deels in puin geschoten. Het huis van de familie van Hoek en van Schaffe (Hendriks), die aan weerskanten van ons huis stonden zijn afgebrand. Ook ons huis kreeg ook een paar voltreffers, wij zaten namelijk in de vuurlinie toen er op de kerktoren werd geschoten. Bij ons waren in die tijd Duitse soldaten ingekwartierd. Ze hadden onze pa geadviseerd en geholpen met het graven en bouwen van een schuilkelder in de tuin. Enkele dagen hebben we daar met het gezin doorgebracht terwijl de omgeving regelmatig beschoten werd. Ook het gezin van overbuurman, slager *Boere Sjef*, kwam bij ons in de schuilkelder. Onze pa heeft toen heel veel geluk gehad. Hij had buiten de schuilkelder op een potkachtje eten bereid en kwam de schuilkelder in met de woorden: "Het eten is klaar." Op dat moment kreeg het potkachtje een granaatvoltreffer en was het in een klap samen met het eten van de aardbodem verdwenen. Wij zijn toen samen met het gezin van *Boere Sjef* halsoverkop naar de Kattenbos gevlucht, waar we terecht konden in een schuilkelder van de familie van *de Wieper* (Lauwers), waar we gastvrij werden ontvangen. We vertrokken via *Schaffe pedje* en ik hoor daar onze pa nog zeggen: "Let op als er een vliegmachien of een vliegende bom op oe afkumt, lopt er tegenin want die holt oe alté in."

Na de bevrijding moest de wederopbouw beginnen, maar er waren nergens bouwmaterialen

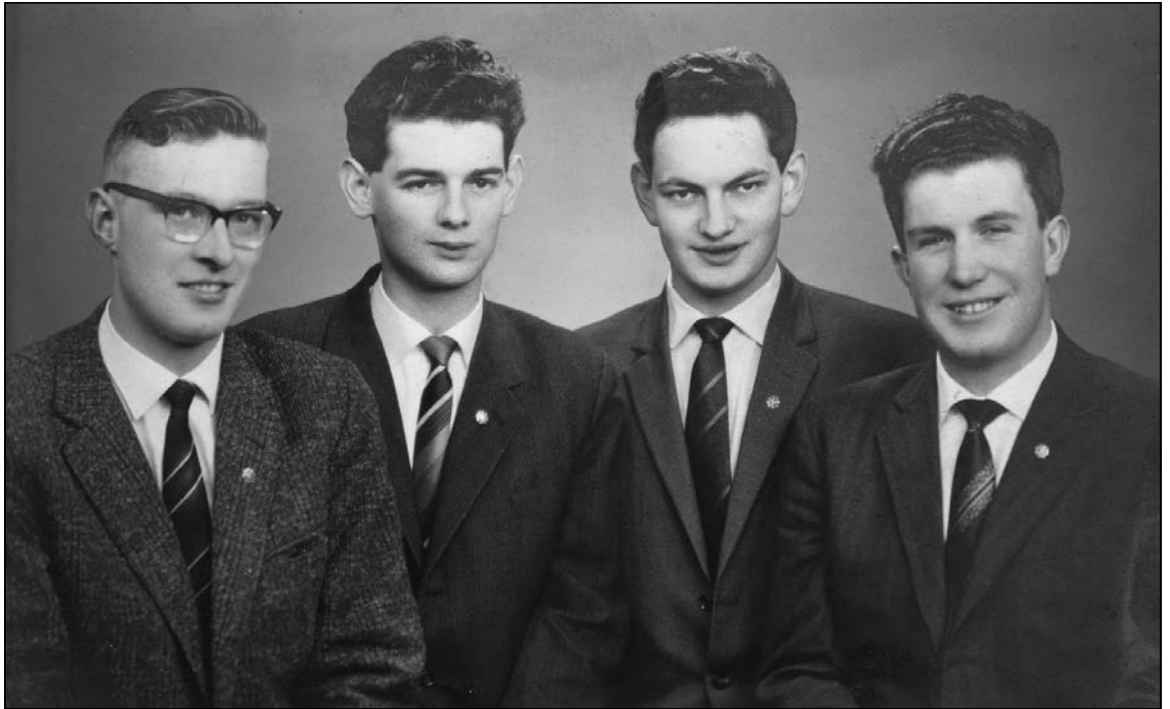
Mijn zusje Ellie, ze overleed toen ze 5 jaar was, op 24 maart 1954.

te koop. De steenfabrieken aan de rivieren konden nog niet leveren, want daar was de oorlog in 1945 pas voorbij. Gelukkig had onze pa in de oorlog in België 100.000 stenen kunnen kopen en die kwamen nu goed van pas. Hij had ook cement bewaard dat al vier jaar oud was maar nog te gebruiken was. Toch bleef het zoeken en smeken om materialen, iedereen zat er om verlegen. Vanaf 1947 werd het beter. Golfplaten uit België, bouwstenen van de Nederlandse fabrieken, holle bouwsteen uit België, cement, het was

Vierde klas St. Jozefschool met frater Evidius, omstreeks 1949. Ik sta in de voorlaatste rij, vijfde van links, tussen Piet Kuijpers en Kees van Schayk.

Vriendengroep en leiders van Jong Nederland, zie de speldjes. V.l.n.r. ik, Ad de Kort, Jos van Loon en Gust Lavrijsen, omstreeks 1960.

er weer. De goede contacten met Eternit in België werden steeds belangrijker. Dat bedrijf werd tientallen jaren onze belangrijkste leverancier waardoor onze zaak flink kon groeien.

Niet alleen ons bedrijf groeide gestaag, maar ook het gezin. Op 2 maart 1941 was ik de eerste. Na mij ging de gezinsuitbreiding door met achtereenvolgens mijn zussen en broers: Truus, Jeanne, Thea, Ellie, Thijs, Gerard, Marlies en Diny. Hierna was ons gezin met negen kinderen compleet. Helaas is ons Ellie maar 5 jaar oud mogen worden. Ik zat toen op kostschool en ben alleen voor haar begrafenis naar huis mogen komen.

Ouderlijk gezin

Onze pa hield van doorgaan en aanpakken. Vanaf de start van zijn bedrijf was hij chauffeur, monteur, boekhouder, werkman, netwerker en directeur tegelijk. Hij onderhield goede con-

tacten met klanten en leveranciers. Hij vertelde vaak: "Je moet de mensen opzoeken om orders te krijgen". Als hij op bezoek ging bij aannemers mocht ik vaak meerijden. Zo leerde ik ook de aannemers en hun kinderen kennen.

Dikwijls kwamen op zondagmiddag aannemers met klanten waarvoor ze aan het bouwen waren naar ons om tegels voor hun huis uit te zoeken. Onze pa was kleurenblind, maar hij wist precies waar de diverse kleuren stonden in het magazijn en kende de meeste nummers van de tegels uit zijn hoofd. Al in mijn lagere schooltijd mocht ik meehelpen en moest opschrijven wat de mensen gekozen hadden. Maar achteraf begreep ik, dat ik de tegels ook op de goede plaats terug moest zetten, omdat onze pa de kleur niet zag. Zo is de liefde voor de zaak eigenlijk van jongs af aan, min of meer spelenderwijs, gegroeid.

Ons moeke zorgde voor een fijne sfeer in ons huishouden en er was altijd volop tijd voor een gesprek. Het katholieke geloof was voor mijn ouders, maar vooral voor onze pa heel belangrijk. We moesten iedere dag naar de kerk. Dat werd genoteerd op het schoolrapport, dat we wekelijks meekregen. Op zondag gingen we naar twee missen en het lof. Van onze pa kreeg ik een wekker toen ik in de vierde of de vijfde klas misdienaar werd. Zo hoefde ze me 's morgens nooit meer te roepen. Regelmatig maakten we op zondagen met de auto uitstapjes. Vaak naar België, naar de Ardennen of naar steenfabrieken. Als we dan 's avonds naar huis reden baden we onderweg al een rozenhoedje dan hoefden we dat niet meer thuis te doen.

Tijdens mijn militaire dienstplicht, lichter 61-6, op bivak op de Rielse Hei. Ik kniel hier links.

Onze pa en ons moeke zijn heel hun leven in hun huis aan de Mierdseweg blijven wonen tot ze allebei in 1995 zijn overleden. Onze pa op 7 januari en ons moeke op 9 januari. Ze zijn op dezelfde dag samen begraven.

Jeugdijaren

Na de lagere school ben ik vijf jaar op kostschool, Huize De Ruwenberg, een internaat van de fraters van Tilburg in Sint Michielsgestel, geweest. Daar volgde ik de opleiding Middelbare Handelsdagschool met extra accent op de handelsvakken. Het was een fijne tijd, in de hoogste klassen werden zelfs danslessen gegeven. De danspartners kwamen van de meisjeskweekschool Mariënborg in Vught. De stuwende kracht achter was gymleraar van Heumen. In het kader van *savoir vivre* leerden we ook, hoe we de meisjes na de les op een verantwoorde manier terug naar de bus moesten brengen.

Na het internaat, met mijn diploma's op zak, ging ik thuis in de zaak werken, ik moest toen nog 18 worden. De eerste tijd in het magazijn, voornamelijk opruimen, want dan wist ik alles goed staan en de vrachtwagens mee laden en lossen. Ook vaak als bijrijder. Geloof maar dat de chauffeurs me leerden aanpakken. Daar stond tegenover, dat ik al heel vlug even het stuur mocht vasthouden en af en toe zelfs een stukje rijden. Later moest ik Zus Huijbregts, die bij ons op kantoor werkte, helpen met de administratie. Ze maakte me wegwijs in de diverse boeken, prijslijsten en naslagwerken. De rekeningen moesten altijd direct na het einde van de maand weg. We probeerden dat eerder voor elkaar te hebben dan het bedrijf in Tilburg.

Gelukkig gaf onze pa me steeds meer verantwoordelijkheden en kreeg ik het kantoorwerk redelijk allround onder de knie. Dat kwam heel goed uit, want een tijdje later was er in Tilburg een vacature voor hoofdboekhouder en kon ik daar tijdelijk invallen.

Natuurlijk was het belangrijk, dat ik ook een rijbewijs ging halen. Jos van Mille (Kaethoven) leerde het me in een Volkswagen kever. Dat was wennen omdat ik een vrachtwagen gewend was. De eerste keer dat ik op examen moest zei de examinerator: "Gezakt, jij bent een vrachtwagenchauffeur, kom maar terug als je ook een luxe wagen kunt rijden." De tweede keer slaagde ik wel en later haalde ik mijn vrachtwagenrijbewijs wel de eerste keer en kon ik invallen als chauffeur als dat nodig was.

Kameraden

Met de schoolkameraden uit die tijd, Jos van

De drie 'Gebroeders Maas' tijdens het zilveren jubileum van hun bedrijf in 1960. V.l.n.r. ome Jos, onze pa en ome Jacques.

Het wagenpark van Gebroeders Maas bij het 25-jarig bestaan op 1 maart 1960.

Onze trouwdag op 20 mei 1967.

Loon en Gust Pap (Lavrijsen), Jo van de Zwarte (van Limpt), Toon Schaf (Hendriks) en Jantje Kox gingen wij vaak spelen in *Kokse máást* zoals we die noemden. We gingen er hutten bouwen, vogeltjes uithalen en eekhoorns vangen. Ook gingen we op woensdagmiddag met kruiwagens met van alles er op in optocht naar de bossen. Als we terug naar huis gingen, waren die volgeladen met *máásteböllekes*. Op sommige woensdagmiddagen had onze pa geregeld, dat er een wagen met tegels gelost moest worden. Dan werden de vriendjes van mij en mijn zusjes ingeschakeld om vanaf de vrachtauto een menselijke keten te vormen. Via de chauffeur kwamen de tegels via de keten bij onze pa aan die ze in het magazijn opstapelde. Al jong werd ons geleerd aan te pakken. Vragen of we iets verdienden had

Onze zoontjes, v.l.n.r. Kamiel, Victor en Geert-Jan omstreeks 1983.

geen zin want volgens onze pa mochten we toch altijd mee-eten zonder te betalen. Ook mochten we wel eens meerijden met een vrachtwagen. Ik herinner me nog, dat we tussen Middelbeers en Diessen door de chauffeur, die nog naar Tilburg moest, waren achtergelaten. We waren toen te voet nog eerder in Reusel dan de vrachtwagen uit Tilburg terug was.

Op een zaterdagmiddag gingen we eens met twee vrachtwagens zakken cement halen. De cement kwam met de trein aan op het station in Tilburg. In elke vrachtwagen werden 150 zakken geladen. Toen we in Reusel aankwamen hadden we er nog 299 over. Vermoedelijk was een zak op het Vrijthof in Hilvarenbeek van de vrachtwagen gevallen. Toen we op de Mierdseweg aankwamen stond daar politie Dirks bij onze pa. We dachten nou zijn we de pineut, maar gelukkig was hij er voor heel iets anders.

Na mijn kostschooltijd werd ik leider van Jong Nederland en kwam Ad de Kort die ook leider was bij onze vriendenclub. De eerste blokhut op de Hulseldijk was toen net gebouwd. Het was een fijne tijd waar ik nog met plezier aan terugdenk. Het jaarlijkse hoogtepunt was voor de leiding en een paar honderd Reuselse jongens, de kampweek. We maakten een draaiboek met een weekprogramma met op donderdagmiddag bezoek van de ouders, een nachtspel en het kampvuur als afsluiting. Onze pa stelde belangeloos onze vrachtauto en andere middelen ter beschikking om de grotere spullen naar het kampterrein te brengen. Van een van onze vrachtwagendekeuzen werd de keukentent voor de kookstaf gemaakt. Een ander jaarlijks hoogtepunt was de oliebolactie. De slagzin was: "*Als ik terug op aarde ben zee Glen is dun eerste oliebol vur men.*" Omdat we die actie samen met het meisjesgilde deden leerden we die leidsters ook een beetje beter kennen. Ad de Kort had in die tijd een oogje op Margriet van Kees Wouters. Tijdens het openluchtbal in augustus op het Sportpark waren Ad en Margriet en ook haar zus Marianne aanwezig. Toen Ad vroeg om Margriet naar huis te brengen zei ze: "Ik laat ons Marianne niet alleen naar huis lopen." Het gevolg was dat ik Marianne, die toen nog in Veghel op kostschool zat, naar huis bracht en ze thuis aan de deur afleverde en met alleen het woord houdoe afscheid nam. Toch bleef dat niet zonder gevolgen want een paar maanden later, met Kerstmis, kregen Marianne en ik verkering.

Omdat ik niet goed gemist kon worden in de zaak kreeg ik enkele jaren uitstel van militaire dienstplicht en was daardoor bij opkomst ouder

dan de meeste andere dienstplichtigen. Op de Willem II kazerne in Tilburg haalde ik mijn militair vrachtwagenbewijs en werd ik tot pelotonscommandant opgeleid. Op de Koninklijke Militaire Academie (KMA) in Breda volgde ik daarna nog een specialistencursus Atoom, Biologische en Chemische wapens (ABC).

Daarna werd ik in de Generaal Winkelmankazerne in Nunspeet pelotonscommandant bij de Aan en Afvoer Troepen (AAT) en werd vandaaruit voor drie maanden gestationeerd in legerplaats La Courtine in Frankrijk. De reis er naar toe met het hele Bataljon ging in drie dagen, met een tussenstop in Oirschot en in Noord Frankrijk.

Onze pa en ons moeke zijn me daar in de buurt, samen met ome Harrie, een keer komen opzoeken. We ontmoetten elkaar in Clermont-Ferrand en tot mijn verrassing hadden ze mijn vriendin Marianne ook meegebracht.

Eigen gezin

Marianne en ik zijn op 20 mei 1967 getrouwd. We gingen wonen in een nieuwe woning, schuin tegenover het ouderlijk huis. Eerst stond daar de woning van *Toorte Marten* (Heesters). Het kantoor was tegenover mijn woonhuis waar ik met veel plezier jarenlang voor de Gebroeders Maas Bouwmaterialen B.V heb gewerkt.

Het jaar 1972 was een pechjaar. In januari overleed opa Maas in Tilburg. Bij een inbraak in ons kantoor werd de brandkast van de zaak leeggeroofd. 's Morgens kwam ik op kantoor en ik deed de kluis open. Het was een aparte brandvrije ruimte waarin we ons archief bewaarden en waar ook een brandkast stond. De rook sloeg me daar direct in het gezicht. Het slot van de brandkast was er met een snijbrander uitgesneden en de deur stond open. Een inbraak dat was duidelijk. Gelukkig was er niets verbrand, maar er was wel een hoop geld verdwenen. De pas gebouwde loods aan de Mierdseweg 3, met daarin een splinternieuwe 'Pater' natzaagmachine, werd door de storm op 13 november, ons moekes verjaardag, omver geblazen. De golfplaten van het dak vlogen bij ons tegen het slaapkamerraam. We hebben met zijn allen hard moeten werken om de schade te herstellen.

In 1974 moest ik in Tilburg geopereerd worden aan huidkanker in mijn wang. Doordat dokter Botman destijds zo aandrong op die operatie heeft die op tijd kunnen plaats vinden en heb ik daar geen nadelige gevolgen van ondervonden. Meer pech had ik in 1978, toen ik met mijn trouwring aan een vrachtwagen bleef haken en mijn linker ringvinger verloor.

In 1975 hebben onze Thijs en ik en de twee zo-

nen van ome Jos, als jongere generatie, de zaak van onze ouders overgenomen. We werkten toen als *'twee neven twee neven'*. De zaak groeide en de Gebroeders Maas waren behalve in Reusel en Tilburg ook nog gevestigd in Veldhoven en Arendonk.

We gingen er met jeugdig enthousiasme tegenaan, de vrachtauto's werden groter waardoor het in de Mierdseweg steeds gevaarlijker werd. Daarom zochten we een nieuwe bedrijfslocatie. Die vonden we op De Lange Voren. In 1978 verhuisden we naar de nieuwe locatie en gingen we ons steeds meer toeleggen op het zagen en bewerken van bouwmaterialen. Tot 1985 bleven de zaken een geheel. Daarna werd Reusel een zelfstandig bedrijf dat door onze Thijs en mij werd overgenomen. We noemden ons toen Maas Reu-

Ons gezin tijdens ons koperen huwelijksfeest in 1979.

Hier werd de laatste wens vervuld van onze zoon Victor. Samen met Maarten maakte hij een ritje in een Ferrari. Hij overleed kort daarna aan zijn ziekte op 15 oktober 1993.

Vier geslachten Maas in 1971. V.l.n.r. opa Gérard, overgrootvader Jan, mijn zoon Geert-Jan en ik.

sel BV en gingen ons nog meer specialiseren, met in eerste instantie de nadruk op zaagwerk. Onze pa, onze fanatiekste medewerker, was onbezoldigd, maar hij mocht wel altijd mee-eten.

Vanaf medio 1988 hadden Thijs en ik een eigen bedrijf. Thijs heeft Maas Reusel BV doorgezet. En ik startte een zaak in milieuvriendelijke kunststof kozijnen onder de naam Isobema. Met technisch zeer geavanceerde machines produceerden we deur- en raamkozijnen op elke gewenste maat. Ook werd ik importeur van deze moderne aluminium/polyurethaanprofielen voor de hele Benelux. Toen ik hiermee stopte ben ik nog een aantal jaren actief geweest als adviseur voor diverse aan de bouw gerelateerde werkzaamheden.

Onze kinderen

Marianne en ik kregen drie zonen. Geert-Jan in 1971, Victor in 1975 en onze Kamiel in 1978. Geert-Jan studeerde aan de TU in Eindhoven, Chemische Technologie, maar na het behalen van zijn ingenieurs bul kon hij toch zijn draai niet vinden. Daarom deed hij nog een tweede studie fysiotherapie, waar hij cum laude voor slaagde. Hij woont nu in Heerlen en voelt zich daar, met zijn vrouw Anke en de kinderen Pleun, Sjors en Baukje als een vis in het water. Hij is 3 dagen per week werkzaam als docent aan de Hoge School Zuyd in Heerlen en 3 dagen als fysiotherapeut op het revalidatiecentrum Adelante in Hoensbroek.

Onze Vic is helaas in oktober 1993 overleden aan de ziekte Non Hodgkin. Dat was een pijnlijk en verdrietig verlies voor ons gezin.

Kamiel heeft zich, nadat hij op de Rooi Pannen zijn diploma haalde, gespecialiseerd in techniek. Voor een meubelbedrijf is hij ongeveer twee jaar in Indonesië geweest, waar hij een fabriek in teakhouten meubelen heeft opgestart. Daarna heeft hij ook een eigen zaak, Tribalwood, gehad in Bladel. Met zijn zoon Sjoerd komt hij regelmatig bij ons logeren

In 2000 zijn we verhuisd naar België en wonen we in Mol. Het huis aan de Mierdseweg met het magazijn was te groot geworden en daarom zochten we iets anders. We wonen in een fijne buurt en hebben het goed naar onze zin. In 2014 heb ik me aangemeld in Mol als vrijwilliger bij de Minder Mobielen Centrale. Wij rijden mensen

Voor mijn bijdrage aan de oorlogsrevue, 'En we duiken nie mèr onder', werd ik in de bloemetjes gezet. Manege 'de Meulenhoai', oktober 2019.

Kinderen en kleinkinderen bij ons gouden huwelijksfeest op 20 mei 2017.

die minder goed ter been zijn naar diverse afspraken. Een werk, dat me heel veel voldoening geeft.

De sociale contacten hebben we in Reusel zo goed mogelijk aangehouden. Meer dan 50 jaar had ik met Ad de Kort, Bernard Fleerackers, Harrie van Limpt een kaartclubje. Nadat Ad overleden was is *Gust Pap* aangesloten. Als we ooit een vierde man nodig hadden speelde heerom Dré Wouters vaak mee. Hij leerde ons ook bridgen volgens het JBF systeem. Tijdens het *nakaarten* kwam ook de in Reusel bekende oorlogsrevue, *'En we duiken nie mèr onder'*, ter sprake, waaraan we samen werkten om die te updaten. Toen dat voor hem, in verband met zijn gezondheid niet meer ging zei hij: *"Jan pakt het over en werk 't maar af."* Marianne bleef bij de toneelclub en het Kerkkoor en ik ben nog steeds lector/acoliet in de parochiekerk van Reusel.

Een hoogtepunt in de voorbije jaren voor mij was de heropvoering van die oorlogsrevue bij de viering van de bevrijding van Reusel 75 jaar geleden. Met een honderdtal enthousiaste vrijwilligers hebben we in manege de *Meulenhoai* een geweldig spektakelstuk neergezet.

Een minder aangenaam gegeven is, dat Marianne sinds een paar maanden lijdt aan de ziekte van Kahler, waardoor we onze leefwijze toch hebben moeten aanpassen. Maar dat lukt ons wel.

Slot

Tijdens het interview met Jan Maas en zijn jongere broer Gerard had ik direct het gevoel er welkom te zijn. Er ontstond een open, positieve

sfeer. Ik werd ontvangen in de serre van het huis van Gerard aan de Kendersekker. Daar stond een tafeltje met potten en zakken vol met gesorteerd muntgeld dat nog geteld moest worden. Het was opgehaald tijdens de huis aan huis loterij van 'Onderlinge Hulp Reusel'. Al vanaf het midden van de vorige eeuw bekend als het TBC comité en later Hulp in Nood.

Hard werken voor de eigen zaak met een positieve instelling en ook tijd vrijmaken en ondersteunen van de medemens die het moeilijk heeft typeerde de ouders van Jan en Gerard. Duidelijk is dat dit ook op henzelf betrekking heeft. Daarom stellen we met recht vast dat Jan de oudste zoon van Gérard Maas en Bertha van *Hermennekes Thijs* een echte Reusenaar genoemd mag worden.

Marianne en ik genieten van de 'levensloop' op onze gouden bruiloft

